



ရွှေပဒေသာစာပေ

အပင်းသစ်

ကိုယ့်သခင်



(အပင်းသစ်: အပင်းသစ်)

အခန်း(၁)

"ဟိုမှာ လာပြီ"

"သခင် ... တို့ ဒီမှာ "

တစ်ယောက်က လာပြီဆိုပြီး မြင်ရာအရပ်ဆီ မေးဆတ်ပြတော့ ကျန်
တဲ့ လူတွေ လှည့်ကြည့်ပြီး လှမ်းခေါ်လိုက်တာ ဖြစ်၏။ သူတို့ ကိုမြင်သွား
ပြီး လာတဲ့ သူက လာပြီဆိုတော့ -

"သခင် လာပြီ ... ကျွန် မပါဘူးလား"

"သူများကြားရင် အထင်ကြီးဦးမယ်၊ တကယ့်အဖြစ်က ကိုယ်တောင်
ဝါးလုံးခေါင်းထဲ ဆင်ဝင် ဖြစ်နေတာ"

"ချမ်းသာတဲ့ အကြောင်း ကြားနေတာ၊ သိပ်မပြောနဲ့ ... ရှိတာလေး
သူခိုး လာခိုးမှာ စိုးလို့ "

"ဟမ် ... ဘာရှိတာလဲ"

"မရှိ ရှိတဲ့ ဟာလေးပေါ့"

"ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ၊ ဘယ်ဟာလေးလဲ"

"သခင် ... ပြောပြ လိုက်လေ၊ နင့်မှာ ရှိတဲ့ ဟာလေး"

"ငယ်ငယ်က အမေ ခမည်းပေးထားတဲ့ ငါးမူးစေ့အပေါက်ကလေး

ကိုပြောတာ"

"အေး အေး ... အဲဒါလေးတွေ့ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းထား၊ တော်ကြာ လူတစ်ယောက် ခမည်း လိုလာရင် ကိုယ့်အဖို့ တောင် ကိုယ် အဖြစ်ကြုံကြတာ မဟုတ်ဘူး "

သူတို့ အဖွဲ့ လူစုံပြီဆိုတာနှင့် ဘေးလူတွေကို အားနာရကောင်းမှန်းမသိ စကားသံ၊ ရယ်သံတွေက ဆူညံပွက်လောရိုက်ပါပဲ။ ဘေးဝိုင်းကလူတွေက လွတ်လပ်ပေါ့ပါးနေကြတဲ့ သူတို့ အဖွဲ့ကို အားကျတာ လား၊ အပြစ်တင်ချင်တာလား လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်၊ လေးယောက်ထိုင်နေတဲ့ အထဲမှာ သခင်ဆိုတဲ့ တစ်ယောက်ကတော့ ကျန်တဲ့ သုံးယောက်နဲ့ မတူစွာ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းပါပဲ။

ကွင်းဆို သူပုံစံက မိန်းကလေးနှင့်မတူဘဲကိုး။ မြတ်ဝင်းဝင်းခဆိုတဲ့ ဝင်းခ၊ စန္ဒီသော်နဲ့ မေသင်း မြတ်တို့ က တစ်ယောက်တစ်မျိုး ဆင်တူရိုးမှားမရှိရအောင် အမျိုးမျိုး အလှပြင်ထားကြပေမယ့် သခင်လို့ ခေါ်တဲ့ ရသသခင်ကတော့ မျက်နှာပြောင်သလင်းခါနေတာမျိုး မဟုတ်သည့်တိုင် ထွေထွေထူးထူး၊ ဘာမှ ခြယ်သထားတာမရှိ။ ဝတ်ထားတာကလည်း တီရှပ်အနီရဲရဲကို ဘောင်းဘီအနက်နှင့် တွဲဝတ်ထားတာ။

ပြီးတော့ ဂျာကင်အနက်ကို ထပ်ဝတ်ထားပြီး လျှာထိုးဦးထုပ်ဆောင်းထားတော့ မသိရင် ယောက်ျားလေးလို့ ထင်နိုင်ဖွယ်ရှာရှိသည် လေ။ ဆံပင်ကလည်း ရှည်လာရင် စိတ်ရှုပ်လို့ ဆိုပြီး စည်းသာ နှောင်သာရှိသည် အထိ ဘယ်တုန်းကမှ မထားခဲ့။

ဒါပေမဲ့ ... သူ အဲဒီလိုနေသည့်တိုင် ယောက်ျားစိတ်ဝင်နေတာတော့ မဟုတ်။ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးခြင်း တွေကို နှစ်သက်တာလေ။

"သခင်"

"ပြော"

"နင် ငါ့ကို မွေးနေ့လက်ဆောင် ဘာပေးမှာ လဲ"

"နင်က ဘာလိုချင်လို့ လဲ"

"ဟဲ့ ... ဝင်းခ"

"ဘာလဲ"

"စောစောက ငါးမူးစေ့ပေါက်ယူမယ်လို့ ပြောလိုက်ပါလား၊
လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားလို့ ရတယ်လေ"

"စန္ဒီစုတ် နင်ယူပါလား"

"ငါက ယူချင်ပါတယ်၊ လူက ပိန်ပိန်သေးသေးဆိုတော့ မနိုင်မှာ စိုး
လို့ "

"အဲ ... ဟုတ်ပြီ၊ စန္ဒီကို နာမည်ပြောင်းပေးရမယ်"

"ပြောပါဦး ... ဘာနာမည်လဲ မေသင်း"

"ပိန်သေးလို့ လေ"

"မေသင်းမ၊ သေမင်းနဲ့ ညားဦးမယ်"

"ညားပါစေ၊ အဲဒီမှ ... ရီဂျက်စတာထဲမှာ နင့်နာမည်ကို ထိပ်ဆုံးက
ထည့်လိုက်မှာ "

"ကောင်မဟုတ် ... ဖွဟဲ့ လွဲပါစေ ပယ်ပါစေ၊ နင်ပဲသေ၊ နင်ပဲသေ"

စန္ဒီ ပြူးပြူးပျာပျာ ဖြစ်သွားတာကိုပဲ ဝိုင်းရယ်ကြမိ၏။ စန္ဒီပြောဖူးတယ်လေ။ ငါက သေရမှာ ကို တော့ မကြောက်ပါဘူး၊ မသေခင် ရောဂါဝေဒနာခံစားရမှာ ကို ကြောက်တာတဲ့ ။ ဒါကိုသတိရပြီး ရယ်မိကြတာလေ

"ဟဲ့ ... စန္ဒီ"

"ဘာတုန်း"

"သေမှာ ကြောက်တဲ့ လူ မြန်မြန်သေတတ်တယ်တဲ့ နော် ... ဟီး ဟီး"

"

"ဘယ်သူက ကြောက်လို့ လဲ"

"နင်လေ"

"ကဲ ... တော်ကြပါတော့၊ သူများ မွေးနေ့မှာ မင်္ဂလာယူနေတာ၊ ဘာလို့ သေစကားပြောနေတာလဲ"

"ဟော ... တွေ့လား၊ တကယ်ကြောက်နေတာကသူ"

စန္ဒီက သခင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလေလျှင် ...

"အံ့မယ် ... ငါက ဘာလို့ ကြောက်ရမှာ လဲ၊ လူတိုင်းသေကြရမှာ ချည်းပဲ၊ ဘယ်အချိန်ပဲ သေသေ၊ သေရမှာ ချင်းအတူတူပဲ၊ အခု သေလည်း သေ ... အား"

"ဟယ် ... ဘာဖြစ်တာလဲ"

ပြောနေရင်း သခင် ဗိုက်ကို နှိပ်လိုက်တာမို့ ချက်ချင်း နိမိတ်ပြေးသလို ဖြစ်နေပြီလားလို့ အကြည့် တွေက ပြုံးစိစိ။

"ဟဲ့ ... ချက်ချင်းကြီး သေတော့မလို့ လား"

"တို့ ကြောက်တယ်နော်၊ ချက်ချင်းကြီးတော့မသေပါနဲ့ ဦး သခင်ရယ် နော်၊ ဒီပွဲလေးပြီးအောင်တော့ စောင့်ပါဦး"

"နင် ရုတ်တရက်သေသွားရင် တို့ ကိုမခြောက်နဲ့ နော်၊ ငါသရဲကြောက်လို့ ပါ ... ဟီး ဟီး"

တမင်ငိုသံပါတွေနဲ့ စနောက်ပြောနေကြတာ ဖြစ်၏။ ဒီအဖွဲ့က ဒီလိုပဲ။ ပြောမနာ ဆိုမနာတွေ။ သခင် ရှုံ့မဲ့မဲ့လေးဖြစ်နေရာမှ ကျန်တဲ့ သူတွေကို မျက်စောင်းလည်း ထိုးကာ ...

"ဒီက ဗိုက်နာနေတာ မသေနိုင်သေးဘူး၊ သေချင်းသေ နင်တို့ ပဲ အဲဒီမှာ ရယ်ရင်း အူတက်သေမှာ "

"နင်က ဘယ်ကိုလဲ"

"တွင်းလက်ဝင်မလို့၊ စိတ်မချရင် ပါးစပ်ဟပြီးလိုက်ခဲ့ကြ"

"ဟာ ... ခွေးစုတ်မ"

သူငယ်ချင်းတွေ ဆဲကျန်ခဲ့တာကို သခင်ကျောခိုင်းထားခဲ့တော့၏။ ဆဲတော့ရော နာတတ်ကြလို့ လား။ ကျိန်တယ်ဆဲတယ်ဆိုတာလေပဲလို့ ယူဆထားသူတွေမို့ အများ သူစိမ်းရှေ့မှာ ဆို သူတို့ အဖွဲ့ကို ကြမ်းတမ်း ယုတ်မာတယ်။ မိုက်ရိုင်းတယ်လို့ ပြောစရာတွေရှိသည် လေ။ သူတို့ အဖွဲ့ကလည်း ဂရုမစိုက်စွာ အခြားလူသစ်တစ်ယောက်ကိုတော့ ဝင်ခွင့်မပြု။

လူသစ်ဝင်လာရင် သူတို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေကြတာကို တစ်မျိုး ထင်နိုင်ဖွယ်ရာတွေရှိတာကိုး။ လက်ရှိ လေးယောက်ကတော့ ဘယ်တော့မှ မခွဲဘဲ သွေးစည်းကြသူတွေ။

"သူလိုက်လာပါ့မလား"

"လာမှာ ပါ၊ နေဘုန်းမြတ်နာမည်ပြောလိုက်တာနဲ့ ဒီကောင်ပါလာမှာ ကြိမ်းသေတယ်၊ နင်သာ ပိပိရိရိပါစေ"

"အင်းပါ"

"နင့်ဗိုက်ထဲကအတုကြီးကရော သေသေချာချာလုပ်ခဲ့ရဲ့ လား၊
တော်ကြာ ... ဟိုကောင်ရိပ်မိလို့ ဖွတ်မရ ဓားမဆုံးဖြစ်နေဦးမယ်"

"သေချာပါတယ် ... ဒီမှာ ကြည့်"

ကိုယ်ဝန်လွယ်ထားရတဲ့ ပုံစံ ဗိုက်ကို အမျိုးသမီးက ပုတ်ပြ၏။ ဒါ က
လိမ်ကကျစ်ကျစ် ကြိုးစား နေကြတာ။ ဘယ်သူ့ကိုလဲ။ သခင်တိုင်းလက်
ဝင်နေတုန်း စကားသံတွေ စကြားရတာမို့ အပြင်ကို မထွက် ဖြစ်သေး
ပေ။ တံခါးပြန်ပိတ်ပြီး ငြိမ်သက်နားထောင်နေရအောင် အသံကြားလို့
လှည့်ကြည့်ရင် ဒုက္ခ။

ဒါကြောင့် တံခါးက ဟဟလေးဆိုရုံမျှမို့ လူတွေကိုပါ ချောင်းကြည့်
လို့ ရတာ။ သူတို့ ဘာလုပ်ကြ မှာ လဲ။

"နင် ဘာမှ မကြောက်နဲ့ နော် သီရိ၊ ငါတစ်ယောက်လုံးရှိနေတာ ရဲရဲ
သာပြော၊ သူ့ဆီက ငွေညစ်လို့ ရမှ တို့ တစ်ဖက်က အလုပ်ကိစ္စ
အဆင်ပြေမှာ "

"ငါသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... တို့ တောင်းသလောက် သူက ပေးပါမ
လား"

"အဟွန်း"

အမျိုးသားက ပခုံးတွန့်၍ ...

"တို့ တောင်းတဲ့ ပမာဏက သူ သူများကို သနားလို့ ကူညီတာလော
က်ပဲရှိတာ ပူမနေနဲ့ "

"ဟော ... လာပြီ"

လာပြီဆိုတော့ သခင် တံခါးနားကပ်ပြီး ချောင်းရပြန်၏။ ရှေ့ကလူက အရပ်ရှည်ရှည် ဆံပင် ကောက်ကောက်နှင့် ဗလက တောင့်တောင့်။ နောက်ကလူကတော့ အရပ်ရှည်ပြီး ဘော်ဒီက ခပ်ဖြောင့် ဖြောင့်။ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ အဖြူရောင်နှင့် ရှင်းသန့်ချောမောနေသောသူ။ ဟင်ဒီမျက်နှာမျိုး သခင် မြင်ဖူးပါတယ်။ တကယ် ရင်းရင်းနှီးနှီးကို မြင်ဖူးတာ။

ဟုတ်တယ်၊ သူ သူ ဓာတ်ပုံထဲမှာ မြင်ဖူးတာပေမယ့် သူမှ သူအစစ်ပါပဲ။ ဟုတ်တာပေါ့၊ နေဘုန်း မြတ်ဆိုတဲ့ လူ။

"ကဲ ပြော ... ဘာပြောစရာရှိတာလဲ"

"ပါးစပ်က ပြောနေစရာမလိုဘူးထင်တယ်၊ မင်း သူ့ကို မြင်ရင်သိမှာပါ"

နေဘုန်းမြတ်ဆိုတဲ့ လူ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ဟန်ဆောင်ထားတဲ့ မိန်းမကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ပြီး ...

"ငါ မသိဘူး"

ဖြေသံက ခပ်ပြတ်ပြတ်။

"မသိချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့ နေဘုန်းမြတ်၊ အဲဒီဗိုက်ကိစ္စကို မင်းဘယ်လိုရှင်းမှာ လဲ"

"ဟ ... ငါမသိဘူးလို့ ပြောနေတယ်လေ၊ မြင်ဖူးတာတောင် ခုမှ "

"မင်း ခေါင်းရှောင်မနေနဲ့ နေဘုန်းမြတ်၊ မင်း သိကိုသိရမယ်၊ သီရိဗိုက်ထဲကကိစ္စက မင်းကိစ္စ"

"ကိုဘုန်းရယ် သီရိမျက်နှာကိုမငဲ့ချင်နေပါ၊ သီရိဗိုက်ထဲက ကိုဘုန်း

ရဲ့ ရင်သွေးလေးမျက်နှာကို တော့ ငဲ့ပါနော်"

"မင်း ... အဲဒီကတည်းက မှားနေပြီ၊ ငါ နေဘုန်းမြတ် မဟုတ်ဘူး "

"ဘာကွ"

"အဲဒီလိုတော့ ပြတ်ပြတ်သားသားမလုပ်ပါနဲ့ ကိုဘုန်းရယ်၊ ကိုဘုန်း ရင်သွေးလေးကို သီရိမွေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ၊ ကိုဘုန်းကိုသိပ်ချစ်လို့ ပါ၊ ကိုဘုန်း သီရိကို လက်ထပ်နိုင်ဘူးဆိုတာလည်း သိပါတယ်၊ အခုက ... "

"ဘာလဲ ... ဆက်ပြော"

"အခု သူ့မှာ မွေးစရိတ်မရှိဘူးကွ၊ ကလေးက ခွဲမွေးရမှာ တဲ့ ၊ မင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲပြော"

ဗိုက်က အစစ်မဟုတ်ပေမယ့် ပတ်သက်မှုရှိနေမှာ ကတော့ အသေ အချာပါပဲ။ ဒါကို နေဘုန်းမြတ် ဆိုတဲ့ လူက မသိပါဘူးလို့ အပြတ်အသတ် ငြင်းတာကရော ဘာသဘောလဲ။ လောလောဆယ် ကလိမ်က ကျစ်ကျနေတဲ့ ကိစ္စကိုမြင်နေလျက် လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်။ သခင်က မဟုတ်မခံသမားပဲဥစ္စာ။

ပြီးမှ ကိုယ်ရှင်းချင်တာကို သပ်သပ်ရှင်းမယ်လေ။ အခုက မတရားတာကို အရင်ရှင်းရမှာ ။

"မွေးစရိတ်မရှိလို့ ရိုးရိုးသားသား အသနားခံရင် ကူညီနိုင်ပါတယ်။ ငါ နေဘုန်းမြတ် မဟုတ် ဘူး"

"ဟေ့ကောင် ... မင်း အကြောင်မရိုက်နဲ့ ၊ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ် မယူရဲဘူး၊ မင်း ယောက်ျားမဟုတ် ဘူးလား"

တစ်ယောက်က သူ့အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို ဆွဲလေလျှင် ...

"မင်းတို့ က သူနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လဲ"

"တို့ က သီရိရဲ့ အစ်ကိုတွေကွ"

"အဟွန်း"

နေဘုန်းမြတ်ဆိုတဲ့ လူ တစ်ဖက်လူ၏ လက်ကို ထပ်ဖိဆုပ်ဖယ်ချလိုက်ပြီး ...

"သူများ ခြေတော်တင်ခံရတဲ့ နှမအတွက် မွေးစရိတ်လာတောင်းပေးတဲ့ အစ်ကိုတွေ ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးတယ်"

"ဟေ့ကောင်"

"ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ"

နောက်ကရောက်လာသူက မြတ်ဝင်းဝင်းခရဲ့ အစ်ကို ဇွဲဟန်စိုးပါ။ သူ့ဘက်မှာ အင်အားတစ် ယောက် တိုး လာပြီဆိုတော့ ဘာတွေဖြစ်ကြဦးမလဲ။ နေဘုန်းမြတ်ဆိုတဲ့ လူက ဇွဲဟန်စိုးကို အကြောင်းစုံ ရှင်းပြလေလျှင် -

"ဟာ ... မဖြစ်နိုင်တာ"

"ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာ လဲ၊ ဖြစ်နိုင်လို့ မှ ဒီဗိုက်ကပူနေတာလေ၊ မင်းဆက်ငြင်းနေရင် တို့ မင်းရော သီရိရောဓာတ်ပုံတွေနဲ့ ဒီကိစ္စ အင်တာနက်ပေါ်တင်လိုက်မှာ နော် ဟေ့ကောင်၊ မင်းတို့ မိသားစု အသိုင်း အဝိုင်းက မျိုးရိုးဂုဏ်သိက္ခာကို ဘယ်လောက်တန်ဖိုးထားတယ်ဆိုတာ တို့ အသိဆုံး"

"ဟင်"

ဒါအမှန်ဆုံးပါ။ သူတို့ မိသားစုတွေက မျိုးရိုးဂုဏ်သိက္ခာကို အရမ်း တန်ဖိုးထားသူတွေ။ ဒါပေမဲ့ ...

"ငါ နေဘုန်းမြတ် မဟုတ်ဘူး "

"ဟေ့ကောင်"

"ဒါပေမဲ့ ... မင်းတို့ တောင်းတာကို ငါပေးမယ်"

"ပေးစရာမလိုဘူး၊ သူတို့ လိမ်နေတာ"

"ဟင်"

သခင်လိုအပ်တဲ့ အချိန်ရောက် လာပြီမို့ ငြိမ်နေလို့ မရတော့။ မိန်းက လေးရှင်ဘက်က အင်တာနက် တင်မယ်ဆိုရအောင် မရှက်တတ်ဘူး လား။ အဲဒီလိုလုပ်ရင် အရှက်ရမှာ က မိန်းကလေးပဲမို့ ဒီကိစ္စ မရိုးသားမှု တွေက ပေါ်လွင်ပြီးရင်း ပေါ်လွင်နေပြီ။ ပြီးတော့ သခင်ဝင်ပါဖို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်တာ ဟိုလူက နေဘုန်းမြတ် မဟုတ်ဘူး ဆိုလို့ ။

သူဘယ်သူပဲ ဖြစ်ဖြစ်။ ပြီးမှ ရှင်းကြတာပေါ့။ လောလောဆယ် အ ရေးကြီးတာက မကောင်းကြီးကို ပယ်ပြီး မကောင်းလေးကိုကယ်ဖို့ ၊ သ ခင် သိရီဘေးကိုရောက်သွားတာနှင့် ရန်လိုတဲ့ မျက်နှာက လှည့်လာ ကာ ...

"နင် ဘယ်သူလဲ၊ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်ရင် ဝင်မပါနဲ့ "

"မတရားတာမြင်ရင် ဘယ်သူမဆို ဝင်ပါပိုင်ခွင့်ရှိတယ်၊ ဟေ့လူ ... ခ င်ဗျား သူတို့ ကို ဘာမှ ပေး စရာမလိုဘူးနော်၊ သူတို့ လူလိမ်တွေ"

"ဟေ့"

အရာရာမှာ သူရဲကောင်းလုပ်ချင်တဲ့ သခင်၊ ဟိုလူတွေ သူမဘက်တိုး

လာတာနှင့် သီရိလင်္ကာကို ဖမ်းချုပ်ပြီး နောက်မှာ လိမ်ထားလိုက်၏။

"ရှေ့မတိုးနဲ့ "

"မင်းက ဘာဆိုင်လို့ သူရဲကောင်းဝင်လုပ်တာလဲ "

"ခင်ဗျားတို့ ပြောတာတွေကို အကုန်ကြားတယ်၊ ကျွန်တော် ဟိုအထဲမှာ "

ပြောပြီး လူကလည်း ခြေထောက်တစ်ဖက်လွှဲပြီး သီရိဗိုက်ကို ကန်ထည့်လိုက်တော့ ...

"ဘုန်း"

"အောင်မယ်လေး"

"အဲဒီမှာ ကြည့် ဗိုက်က အတုကြီး"

ကန်အားကြောင့် ဖင်ထိုင်ကျသွားတဲ့ သီရိကို သူ့လူတွေ ဆွဲလွှဲထူချိန်မှာ ပဲ သခင် တစ်ဖက်လှည့်ပြီး ...

"ဒီလောက်ဆို ခင်ဗျား ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ သိရောပေါ့"

"ဟာ ... ဟေ့ နေဦး"

တားပေမယ့်မရ။ လှည့်ထွက်သွားတဲ့ ခြေလှမ်းက ငါတာဝန်ကျေပြီး၊ ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာ ဆက် လုပ်ကြဆိုတာမျိုးလေ။

"သီရိ ... သွားမယ်"

"တောက်"

သီရိတို့ အဖွဲ့ သီရိကိုဆွဲခေါ်ပြီး ထွက်သွားကြ၏။ သူတို့ အကြံ အောင်မြင်ကာနီးကျမှ အဖျက်သမား ဝင်ရောက်လာတော့ ခွေးဝမ်းထဲ ဆန်မ

ကျေဆိုတာမျိုး ဒေါသမဖြစ် ရှိပါ့မလား။ နေဘုန်းဆင့်က ဒါကို ဂရု မစိုက်နိုင်။ သခင်သွားရာနောက်ကိုပဲ လိုက်ကြည့်လေလျှင် ဇွဲဟန်စိုးက ပခုံးကိုပုတ်ကာ -

"အဲဒါ ... ငါ့ညီမရဲ့ သူငယ်ချင်း သခင်တဲ့ "

"သခင်"

"အပြည့်အစုံက ရသသခင်"

သခင်ဆိုမှ တော့ ကျွန် မဟုတ်ဘူး ပေါ့။ ဒီလောက် ဖျတ်လတ် သွက်လက်နေတာ သူများ ရဲ့ လက် အောက်ငယ်သား လုပ်ပါ့မလား။ သတ္တိက ထိပ်၊ မာနကလက်ဆိတ်မခံတဲ့ ဟာမျိုးလေးပဲ ဖြစ်မှာ ပါ။

အခန်း(၂)

နာမည်က နေဘုန်းမြတ်တဲ့ ။ ဥစ္စာကပေါ် ရုပ်ကလည်း ချောတော့ ချူချင်သူတွေက ဝိုင်းဝိုင်းလည်။ ဆိုးတာက မိန်းမရှုပ်ခြင်းပါပဲ။ သူ နိုင်ငံခြားကနေ ပြန်ရောက်ကတည်းက ရှင်းလိုက်ရတဲ့ သူ့ပြဿနာ တွေ ။ ရှင်းလိုက်ရသမျှ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ချည်းပါပဲ။ ဒီကောင် ဒီလောက် တောင် ရှုပ်ခဲ့တာ ဟုတ်မဟုတ် သေသေချာချာ သိချင်လို့ သူအခုရောက် လာခဲ့တာသည် နေဘုန်းမြတ်ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်း ကြည်လင်းအိမ်ကို။ သူ့ကိုမြင်တာနှင့် ကြည်လင်းက ဝမ်းသာသလိုလို ဝမ်းနည်းသလို လိုပုံစံနှင့်။

"နေဘုန်း ... မင်း ငါ့ဆီကိုလာတယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ ဘုန်းမြတ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိချင်စရာရှိလို့ လာခဲ့တာ"

"လာ ... ထိုင်ကွာ"

သူထိုင်လိုက်တော့ ကြည်လင်းက သူ့အိမ်ကလူတွေကို ဧည့်သည် ရောက်လာလို့ တစ်ခုခုစီစဉ်ပေး ရန် မှာ နေသည့်တိုင် သူတားဆီးခြင်းမရှိပေ။ ဗိုက်ကဆာပေမယ့် ဧည့်သည် ဆိုတာ အိမ်ရှင်စေတနာရှိလို့ ချပေးရင် စတိဖြစ်ဖြစ် စားမှ သောက်မှ ကျေနပ်ကြတာ။ ဧည့်သည် အပေါ်တာဝန်ကျေရမှာ က အိမ်ရှင်ရဲ့ အလုပ်။

"ကဲ ပြော ... မင်းက ဘုန်းမြတ်အကြောင်း ဘာသိချင်တာလဲ"

"ငါ မြန်မာပြည်ကိုပြန်ရောက်ကတည်းက ရှင်းလိုက်ရတဲ့ သူ့ကိစ္စကွာ၊ ရှင်းလိုက်ရတိုင်း မိန်းမ ကိစ္စချည်းပဲ"

"မိန်းမကိစ္စ"

"ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင် ဘယ်လောက်တောင်ရှုပ်ခဲ့လဲဆိုတာ ငါသိချင်တာ"

ကြည်လင်း သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ...

"ပြောရခက်တယ် နေဘုန်း၊ တကယ်တော့ သူ့ကိုချည်းပဲ အပြစ်ပြောလို့ မရဘူးကွ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"သူက မင်းလိုစိတ်ဓာတ်တည်ကြည်ခိုင်မြဲမှု မရှိလို့ ပေါ့၊ မိန်းကလေးတွေက အခွင့်အရေးပေးရင် သူက မငြင်းတဲ့ သူလေ၊ သူ့စိတ်က တိမ်းလွယ် ယိမ်းလွယ်လို့ ပဲ ပြောရမလား၊ သူတဲ့နေတဲ့ မိန်းကလေး တွေထဲက မင်း ဘယ်သူ့ကို တကယ်ချစ်သလဲလို့ မေးကြည့်၊ အဲဒီကောင် မဖြေနိုင်တော့ဘူး"

"ကျူးကျူးလွန်လွန်တွေရော ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာရှိလား"

"အဲဒါတော့ မင်းပဲမေးတတ်တယ်၊ ဒီကိစ္စမျိုးဆို ဘယ်ကောင်က အဖော်ခေါ်မှာ မို့လို့လဲ"

"မဟုတ်ဘူး လေ၊ မင်းကိုပြောပြဖူးတာများ ရှိမလားလို့ "

"ဒီကောင် အဲဒီလောက်အထိ အခွင့်အရေးယူလိမ့်မယ်တော့ ငါမထင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့က ကိုယ်က မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ကြည့်မနေနိုင်တော့ အတပ်ပြောလို့ တော့ မရဘူးပေါ့"

သူ ရိုးသားခဲ့ရင် ဘာလို့ ပြဿနာတွေ ရှုပ်ထွေးမှာ လဲ။ အခုသေတာ တောင် ဘယ်သူသတ်မှန်းမသိ၊ တရားခံ မပေါ်သေးတဲ့ အဖြစ်။ ဘုန်းမြတ် သူများ သတ်လို့ သေတယ်ဆိုတော့ သူဖြင့် ယုံတောင် မယုံ။ ယုံနိုင်ပါ့မလား၊ သူထွက်သွားတုန်းက ကျန်ခဲ့တဲ့ ဘုန်းမြတ်က သူများကို သနားအားနာတတ်သူ။ အဲဒီ အရာတွေကပဲ သူ့ကိုသတ်ခဲ့သလား။

ပြီးတော့ အယုံလွယ်တဲ့ စိတ်။ အဲဒီစိတ်တွေကပဲ သူ့ကို တိမ်းလွယ် ယိမ်းလွယ်စေတော့ ထက်ထက် မြက်မြက်မရှိ၊ တွေးခေါ်ဆင်ခြင်နိုင်စွမ်း အား နည်းတာပေါ့။ နေဘုန်းဆင့်ဆိုတဲ့ ကောင်ကတော့ မရဘူး လေ။ အရာရာကို တိကျပြတ်သားသူ။ ကိုယ်မှန်တယ်ထင်ရင် နောက်မဆုတ်တတ်သလို လူတိုင်းကို အားမနာတတ်။

"မနေ့က ဇွဲဟန်စိုးညီမလေးရဲ့ မွေးနေ့မှာ ပြဿနာတက်ခဲ့သေးတယ်၊ သူ့ကိစ္စပါပဲ"

ပြောပုံက စိတ်ပျက်လက်ပျက်။

"ပြောပါဦး ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ"

"အဲဒီကိစ္စကတော့ သူ့ကိစ္စဆိုပေမယ့် ငါ့ကို တမင်တကာ လိမ်ညာပြီးအကွက်ဆင်တာပါ၊ အဖြစ်က ဒီလိုကွ"

မနေ့က ဖြစ်ပျက်သမျှ ကြည်လင်းကို နေဘုန်းဆင့် မချွင်းမချန် ပြောပြလိုက်တော့ ...

"ဒါဆို သခင်ဆိုတဲ့ တစ်ယောက်က အာဂသတ္တိခဲပဲ၊ အခန့်မသင့်ရင် သူ့ကို တွယ်သွားနိုင်တာကွ၊ သူတို့ ကိစ္စကို ဝင်ရှုပ်တယ်ဆိုပြီးတော့လေ"

နေဘုန်းဆင့် တွေခနဲဖြစ်သွားပြီး ...

"အေး ... အဲဒါ ဟုတ်တယ်ကွ"

"ဟုတ်မနေနဲ့ ၊ အဲဒီလူတွေရင်ထဲမှာ ခွေးဝမ်းထဲ ဆန်မကျေဖြစ်နေမှာ ၊ တစ်နေ့နေ့ ကောင်မလေးကို မကျေပွဲနဲ့ဖို့ အလစ် ချောင်းနေမှာ ကြိမ်းသေတယ်"

"ဒါဆို ... ငါဘာလုပ်ရမလဲ"

"တတ်နိုင်သလောက် စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ မင်းမှာ တာဝန်ရှိတယ် နေ ဘုန်းဆင့်"

ကောင်မလေးပုံစံက ကြောက်မှာ မဟုတ်ပေမယ့် အမှောင်က လူနဲ့ အလင်းကလူ ဘယ်တူပါ့မလဲ။ ကိုယ့်ကိုကူညီရင် ဒီလိုဖြစ်လာတော့ ကိုယ့်မှာ တာဝန်ရှိတာတကယ်။ မဟုတ်မခံချင်စိတ်နဲ့ အမှန်တရားကို မြတ်နိုးတတ်တဲ့ မင်းကို လေးစားပါတယ် သခင်။

အခန်း(၃)

လောကမှာ ဘယ်လိုလူမျိုးကို အချမ်းသာဆုံးလို့ ခေါ်ပါသလဲ။ လူတစ်ယောက်ကို ခံယူချက်တစ် မျိုးမို့ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်တွေကလည်း တူကြမှာ မဟုတ်ပေ။ သခင်ကတော့ မိစုံ ဖစုံရှိနေလျှင် မိဘ နှစ်ပါးရဲ့ ရင်ခွင်ငွေ့ကို ခိုလှုံခွင့်ရခြင်းကသာ အချမ်းသာဆုံးဘဝဟု ထင်၏။

မိဘရှိတဲ့ လူတွေက မိဘရဲ့ မေတ္တာတရား၊ မိဘရဲ့ တန်ဖိုးကို နားမလည် ဥပေက္ခာပြုထားကြပေမယ့် သခင်က မိဘမဲ့တစ်ကောင်ကြွက်လေ။ မရှိလို့ လိုချင်တာလို့ ပြောချင်ပြော သခင်ကတော့ မိဘနှစ်ပါး၏ မေတ္တာတရားကိုပဲ လိုချင်တောင့်တ၏။ သခင်မေမေက သခင်ကို မွေးပြီးကတည်းက ဆုံးသွားတာတဲ့ ။ ဖအေမုဆိုးဖိုကြီးရဲ့ မေတ္တာရိပ်အောက်မှာ မမနဲ့ သခင် ကြီးပြင်းခဲ့ရတာလေ။

"သခင် ... သခင်ရေ"

တစ်ဖက်အိမ်ကခေါ်သံမို့ သခင် ပြတင်းပေါက်နားသွားရပ်ပြီး လူလုံးပြလိုက်၏။ တစ်အိမ်နဲ့ တစ် အိမ်က ခြံစည်းရိုးသာခြားတာ ပြတင်းပေါက်ကနေ ကိုယ်စီရပ်ပြီး စကားပြောလို့ ရအောင် တစ်လံကျော် ကျော်လောက်ပဲ ကွာတာဆိုတော့ ...

"ဒေါ်ပေါက်စ ခေါ်သလား"

"အေး ... ခေါ်တယ် သခင်၊ နင် မနက်စာ ဘာစားပြီးပြီလဲ"

"ဘာမှ မစားရသေးဘူး၊ ခုပဲ အပြင်ထွက်ပြီး တစ်ခုခုဝယ်ဖို့ စဉ်းစားနေတာ"

"ဝယ်မနေနဲ့၊ ဒီမှာ ထမင်းကြော် ပိုကြော်ထားတယ်၊ လာယူလေ"

"ကျေးဇူးပဲ"

သခင် ပြတင်းပေါက်ကို ကျောခိုင်းပြီး တစ်ဖက်အိမ်သို့ ကူးလာခဲ့၏။ ဒီလိုခေါ်ပေးလို့ ကတော့ ကြာသလားလို့ ။ သူကျွေးလို့ ကိုယ်စားတာ ဘာအားနာစရာရှိမှာ လဲ။ ဒေါ်ပေါက်စက မမ၊မဆုံးခင် ကတည်းက သူတို့ ညီအစ်မအပေါ် နှုတ်၏ စောင်မခြင်း၊ လက်၏ စောင်မခြင်းဖြင့် ကူညီလာခဲ့သူ။

ဖေဖေက မမဘွဲ့ရပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ ပဲ ဆုံးသွားတာ။ မမက ဆုံးသွားတာ တစ်နှစ်ပင်မပြည့်သေး ပေမယ့် သူ့ကို ဗိုက်ဟောင်းလောင်းနဲ့ လွမ်းနေလို့ မှ မရတာ။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ဝမ်းစာကိုယ်ရှာရသေးသည်လေ။ ကိုယ့်ဝမ်းကိုယ်ကြောင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လုံခြုံအောင် ထိန်းသိမ်းရတာ လွယ်တော့ ဘယ်လွယ်ပါ့ မလဲ။

"သခင်မ ... ဒါမျိုးကျ လျင်ပါလား"

"လျင်ရမယ်လေ၊ ကိုယ့်ဝမ်းစာပဲဟာ"

"ဘာလဲ ... တစ်နပ်သက်သာ မနည်းဘူးဆိုတာမျိုးလား"

"ဒါပေါ့"

"တော်တော် စေတနာထားဖို့ ကောင်းတယ်"

"နင် စေတနာထားဖို့ ကောင်းတယ်"

"နင် စေတနာမထားနေပေါ့၊ နင့်အမေက ငါ့ကို စေတနာရှိပြီးသား"

"အဲဒါ ... ငါ့မျက်နှာကြောင့်ဆိုတာ သိလား"

"ဟွန်း"

ပခုံးတွန့်ပြီး မဲ့ပြသွားတဲ့ သခင်ကို လိုက်ကြည့်ရင်း ရဝေ ရယ်လိုက်တာ သဘောကျစွာ။ သခင်က ဟန်မဆောင်တတ်ဘူးလေ။ ပြီးတော့ မဟုတ်မခံ ဆတ်ဆတ်ကြဲပါပဲ။ သူများ တွေလို ဟန်ကြီးပန်ကြီး လုပ်မနေတာကိုပဲ ရဝေ သဘောကျခဲ့တာပါ။

"ဒီမှာ ပဲပြုပ်လည်း ဖြူးပေးထားတယ်၊ ရော့ ... စားလိုက်ဦး သခင်"

"အိုကေ ... ဆွဲပြီ"

အင်္ကျီလက်မောင်းကိုဆွဲတင်ပြီး မရှက်မကြောက် ယူစားနေပုံက ကလေးဆန်ဆန်။ ရဝေ အနား ရောက် လာပြီး ...

"အမေ"

"ဟေ ... ဘာလဲ သား"

"ဒီကောင်မလေးအပေါ် စေတနာတွေ သိပ်မပိုနဲ့ နော်။ တော်ကြာကျွေးတဲ့ လက်ကို ပြန်ကိုက်နေ မယ်"

"အု"

"ဟဲ့ ... သား"

ရဝေစကားကြောင့် သခင် မျိုချတဲ့ ထမင်းလုတ်က လည်ချောင်းထဲ မကျဘဲ နင်နေလေလျှင် ...

"စားနေတဲ့ အချိန်မှာ စရသလား သားရယ်၊ ဟိုမှာ နင်နေပြီ"

"သား မျက်စိထဲမှာ တော့ ကြည့်ကောင်းနေတာ အမေရဲ့ "

ထမင်းကြော်ကိုလည်း မျိုချ၊ စကားကလည်း ပြန်ပြောချင်မို့ သခင်ရင်ဘတ်ကို လက်သီးဆုပ် ကလေးနှင့် တစ်ဘုတ်ဘုတ်ထုကာ -

"ရဝေနော် ... နင် ဘုန်းကြီးပစ္စည်း ဒကာမ နှောမြော မလုပ်နဲ့ "

"ဒကာမ မဟုတ်ဘူး လေ၊ ဘုန်းကြီးပစ္စည်း ကိုရင်နှမြောတာ၊ ဆွမ်းခံထွက်ရတော့ ကိုရင်ဟ"

"စစ ... တွေ့လား၊ စစ၊သား အူပုပ်တာ"

သခင်က ဒေါ်ပေါက်စကို အဝေးကနေဆို ဒေါ်ပေါက်စလို့ ပဲခေါ်ကာ အနီးမှာ ဆို'စစ'လို့ ခေါ်တာ အကျင့်ပါနေပြီ။ သခင် ရဝေကို မျက်စောင်းခဲရင်းပြောလေတော့ ...

"ကဲပါ သားရယ် ... စားနေတာ ပျက်အောင် မစစမ်းပါနဲ့ "

"စတာ မဟုတ်ဘူး ၊ တကယ်ပြောတာအမေရဲ့ ။ သားလုပ်စာကို သူ့မျှကျွေးနေတာလေ။ သားလုပ် စာကို မိဘပြီးရင် ဦးစားပေးခံအနေနဲ့ စားတာ ဘာလဲ"

"ရဝေ"

"ခန်းဝင်ပစ္စည်းဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံသာစုတော့ အမေရေ"

"တော်ပြီ တော်ပြီ ... မစားတော့ဘူး"

ရဝေရှေ့သို့ ချပေးတဲ့ ပန်းကန်ထဲမှာ ထမင်းကြော်က နှစ်လုတ်၊ သုံးလုတ်စာလောက်ပဲ ရှိတော့တာ လေ၊ ပန်းကန်ဆေးရမှာ စိုးလို့ ဒီလိုလုပ်မှန်း ဒေါ်ပေါက်စမသိပေမယ့် ရဝေကသိတာပေါ့။ ခြံချင်းကပ် အိမ်ချင်းကပ်နေလာတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပဲဥစ္စာ။ သခင်အကျင့်ကို မသိဘဲ နေပါ့မလား။

"တွေ့လား စိတ်ကောက်သွားပြီ"

ရဝေ အမေ့ကို ပြန်မပြောနိုင်ပဲရှိကာ ...

"သခင်"

သခင် ရပ်ပြီး ပေစောင်းစောင်းပြန်ကြည့်လေလျှင် -

"ငါ လိုက်ပို့ရမလား"

"ငါ့မှာ ခြေထောက်နဲ့ "

"ငါကလည်း ကိုရီးယားလို ကျောပိုးမပို့ပါဘူး"

"သူများကို အားမကိုးဘူးလို့ ပြောတာ ရှင်းပြီလား"

"အားကိုးရှာမယ်ဆို ပြောနော်၊ နင့်အတွက် အသင့်တော်ဆုံးလူက ငါ ပဲသိလား"

နှုတ်ခမ်းကို အမြင်ဆိုးအောင် မဲ့ရွံ့ပစ်လိုက်ပြီး -

"လောကမှာ နင်တစ်ယောက်တည်း ယောက်ျားရှိတယ်ဆိုရင်တောင် ငှက်ပျောတုံးဖက်ပြီး သေလိုက်မယ်၊ ရှင်းလား"

အဲဒီလိုပြောသွားပေမယ့် ရဝေတို့ သားအမိမှာ မနာနိုင်စွာဘဲ အပြုံး မပျက်ခဲ့။ ဆွေလိုမျိုးလို နေလာ ခဲ့ကြတာက တစ်နှစ် နှစ်နှစ်မှ မကပဲ လေ။ ပြီးတော့ ရဝေ သခင့်အပေါ် ဘယ်လောက်သံယောဇဉ်ကြီးလဲ ဆိုတာ မိခင်ဖြစ်တဲ့ သူ မသိဘဲ နေပါ့မလား။

ဒါကြောင့် အခြားက အကြောင်းမသိ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ဖြစ်မယ့်အစား ခုလို အတွင်းသိ အစင်းသိ သခင်နဲ့ ကျိတ်ပြီးသဘောတူနေခဲ့တာ။

"အမေ"

"ဟင်"

"သား အ လုပ်သွားတော့မယ်"

"ဪ ... အေးအေး သား၊ ညနေပြန်ရင် ဟိုဝင်ဒီဝင် လုပ်မနေနဲ့ နော်၊ အိမ်ကိုပဲ တန်းပြီးပြန် လာခဲ့ ကြားလား"

"အမေက သားကို ကလေးကျနေတာပဲ၊ ဟုတ်ကဲ့ဗျာ ... ဟုတ်ကဲ့"

သားထွက်သွားတော့ ဒေါ်ပေါက်စ ပြုံးကျန်ခဲ့၏။ သူမမှာ ဒီသားလေး တစ်ယောက်ပဲ ရှိတာဆို တော့ စိုးရိမ်ပူပန်ရသည် လေ။
